

Fájdalmas Szűzanya ünnepe

Elhangzott a Mentorképzőn 2017. 09. 15.

Mária ünnepek között vagyunk, ezért újból kérjük a Gondviseléstől Mária lelkeségét, a nyitottságot, a készséget. Adja meg az Úr, hogy belül gazdagabban térjünk haza, miként egykoron a Betlehemet megjárta háromkirályok!

Tegnap a szentkereszt ünnepe, ma a fájdalmas Szűzanya ünnepe van és mi a Kálvárián vagyunk.

H. Urs v. Balthasar valójában abból indul ki, hogy *Jézus egész tanítása „mindabban, amit kimond, ígér és követel, [...] csak egész életének a kereszt felé irányulásából válik érthetővé, hozzáteszem még ehhez, a betlehemi jászol és a golgotai kereszt felé irányulásból válik érthetővé Jézus személye, műve.*

Az egyház a megtestesülés folytatása. Amint az Örök Ige érintkezésbe, sőt egységbe lépett a mi gyengécske világunkkal, úgy az ő továbbélő testében, az egyházban is egységben van a fő a lábbal, az erős a gyengével, hogy „ne támadjon meghasonlás” (1Kor 12,25).

Jézusban artikulálódik Isten minden szeretete, rajta arcot ölt a világ értelme (Jn 3,16) Az ő eljövetele – az első – az emberi történelemnek bizonyos értelemben nem a közepe, hanem a startvonal. Két egyszerű fából készült ereklye, ami hirdeti a titkot, Isten szeretetét: jászol és kereszt. Ugyanennek a titoknak van egy megszemélyesült ereklyéje is, ez Mária öle, amin Betlehemben a születéskor és a Golgotán a keresztről való levételkor Jézus megpihent. Mária öle is ugyanezt hirdeti: Isten a gyenge, a kicsiny, az erőtlen, meggyötört és kihűlt testében is azt üzeni: Isten szereti a teremtményét, az embert. Amikor Urunk Jézus társnak hív maga mellé minket, ma élő keresztényeket, nem azt kívánja, hogy teljesen

kiszakadjunk a világból, kapcsolatainkból és munkánkból, hanem azt akarja, hogy ezekben új módon, új szívvel legyünk benne.

A liturgia úgy említi a keresztet mint nemes és hűséges fát. Ebben közös nevezőn vagyunk, hogy nem mindig könnyű megérteni a keresztet.

FERENC pápa katekiziséből kölcsönzött gondolat: Ez azonban nem könnyű, ugyanis **mindig ott a kísértés, hogy csak az egyik felét vegyük figyelembe.** Olyannyira így van ez, hogy Szent Pál erős szót mond a galatáknak, amikor engedve a kísértésnek nem léptek be a szeretet misztériumába, hanem magyarázták azt. *Mint ahogy a kígyó megbűvölte Évát, és ahogy a pusztában megmérgezte az izraelitákat, „elbájolta őket egy kereszt nélküli Krisztus vagy egy Krisztus nélküli kereszt illúziója.”*

Erről a két kísértésről röviden: **az egyik, amikor a kereszt nélkül tekintünk Krisztusra,** és egy „spirituális mestert” faragunk belőle, aki nyugodtan visz minket előre. Egy kereszt nélküli Krisztus nem az Úr: egy mester, semmi több. Az, amit tudtán kívül talán Nikodémus keresett. Egy kísértés a sok közül. Igen, Jézus milyen jó mester, de a kereszt nélkül... Ugye, Titeket is megkísértett már ez a kép?

A másik kísértés a kereszt Krisztus nélkül: a szorongás, hogy lent maradunk, alászállva, a bűn súlya lehúz minket, reménytelenül. **Egyfajta „lelki mazochizmus”. Csak a kereszt – de remény nélkül, Krisztus nélkül.** A kereszt azonban Krisztus nélkül a tragédia misztériuma lenne, mint a pogány tragédiák. De a kereszt a szeretet misztériuma. A kereszt hűséges, a kereszt nemes. Szánjunk rá ma pár percet, és tegyük föl magunknak a kérdést: a megfeszített Krisztus a szeretet misztériuma-e számomra? Egy kereszt nélküli Jézust követek, egy „spirituális tanítót”, aki megvigasztal, ellát jó tanácsokkal? Vagy a keresztet követem Jézus nélkül, folyton panaszkodva, „lelki

mazochizmussal”? Hagyom, hogy magával vigyen az Úr alászállásának, teljes önküresítésének és felmagasztalásának misztériuma?

Minden mentor-hétvége egy kicsinyített misszió, az Úr kísérlete arra, hogy meghódítson minket, kicseréljen, szervizeljen minket! Jézusnak szívügye a sorsunk, katedrát varázsol a játékból, a kertből, a beszélgetésekből, az énekből és a meséből.

A legnagyobb istenérv a Végtelennek a bennünk rejlő kielégíthetetlen vágya, ami a szomjúsághoz hasonlít, amelyre ezt mondják, egyértelmű bizonyítéka a víz létének.

Isten stílusa a jászol és a kereszt. Isten az egyszerűség és az önfeláldozás révén jött a világba, és tért vissza a világból az Atyjához, és bennünket is ugyanerre hív.